

Gökkuşığı Roman 84 89 Sayfa

— mucit55macit · 18 Eylül 2015

Nihayet demir kapıların ardındaki kalacağım yere geldim. Son kapı açılınca içeriye girdim. Gardiyanın biri bana dönerek:

---Allah kurtarsın.

İçeride bulunan on beş on altı kişi merak içinde yeni gelen bu toy delikanlıya bakıyorlardı. Onlara selam verdim, içlerinden biri ileri gelerek bana:

---Gel kardeşim, burada yatacaksın.

Dediği yere gelerek gösterilen yatağa baktım, hiç de güzel değildi. Aman diye düşündüm, burada iyisi mi olur. Torbamı yatağın üstüne bırakıp yanına oturdum. Gardiyanlar gitmiş, içeridekiler sağda solda ikişer üçer oturmuş halde, sıra ile bana:

---Allah kurtarsın, diyorlar.

İçlerinde en genç ben olmalıyım diye düşündüm. Çoğu orta yaşlı, kiminin saç sakalı birbirine karışmış, kararmış yüzlerinde umutsuz görüntüleri ile yüzleri âşık bakışları donuktu. Yüzlerindeki bu olumsuz görüntü insanı ürkütmeye yeterdi, fakat ben şu an bunları düşünecek durumda değildim. Kim bilir her birinin nasıl bir hikâyesi vardı. Oturduğum yerden hoş geldin diyenlere cevap verirken içlerinden biri yanıma yaklaşarak:

---Bak delikanlı, burada bir koğuş ağası var, içerideki düzeni o sağlar. Herkes onun dediğine uyar, bizimde koğuş ağamız Tufan ağadır. Burada rahat etmek istiyorsan bir dediğini iki etmemelisin, anladın mı?

Adamın gösterdiği yerde oturan Tufan ağaya baktım. Göbekli, siyah kalın bıyıklı, kalıplı biriydi. Yan gözle bizlere bakıyordu.

---Tamam anladım,

Dedim ve başımdan savdım.

Hikmetin sanki umurundaydı ağa. Ben kendi derdime düşmüş içimdeki kin ve nefretle baş etmeye çalışıyorum. Arkama yaslanınca gözlerimi kapattım ve yaşadıklarımı bir kez daha düşündüm. Ah! Be Mine seni ne kadar sevmiş, kısa süre içinde ne kadar mutlu olmuştuk. Beni neden bilmediğim şekilde kullandın? Bana olanları baştan anlatsaydın hem seni, hem kendimi o şerefsizden korur, böylesi ihanete düşerek üzülmezdim. Neden be Mine! Beni hiç mi sevmedin ve hep kocanı düşündün?

İçimde tekrarlanan kin ve nefret dağları yeniden depreşmeye başlamıştı bile.

Birden ayağa kalkarak:

----Allah seni kahretsin kadın, seni parçalamadan buraya gelmemeliydim.

Diye bağırdığım an, koğuşta tüm sesler kesilmiş, herkes dikkatle ve merakla bana bakıyordu. Tekrar yerime oturdum, diğer insanların bakışları arasında uzun süre bu halde kaldıktan sonra, tuvalete giderek elimi yüzümü yıkadım. "Sabır dedim kendime, sabır aslanım."

----Burada yemek ve temizlik düzeni kurulmuş, günler geçtikçe ben de verilen işleri yaparak buraya alışmaya çalışıyorum. İçeri sıcak, yemekler güzeldi. Şimdilik hayatımdan memnun gibiydim. Artık her

şeye boş vermenin rahatlığında radyo dinliyor, bulursam gazete okuyorum. Ha içerisi, ha dışarı ne fark eder diyerek kendimi teselli ediyorum. Yorgan ve çarşaf için bir miktar para istediler itiraz etmeden verdim.

Ağa denilen adam biraz garipti. Ne yapılmasını istiyorsa yanındaki birine söylüyor oda bizlere iletiyordu. Fakat ikinci adamı musibet, ağzı bozuk biriydi ve sürekli küfürlü konuşurdu. Tamam burası hapisane ama bu kadarda olamazdı. Daha geleli bir hafta olmamış mahkemeye bile henüz çıkmamıştım. Hır çıkartmak istemiyor çirkin davranışlarına sabrediyorum. Adam bir iki kere bana da terbiyesizce konuştu, sertçe baktığını anlayanca çekip gitti. Burada hangi suçtan bulunduğumu hepsi biliyordu. On sekiz yaşına gireli dört ay olmuştu. Bu yaşta birinin cinayet işlemesi büyük bir olaydı. O nedenle bana fazla yaklaşmak istemiyordu.

Mahkumlardan biri Düzcelydi. Benimde oradan geldiğimi duyunca bana yaklaşarak dostça konuşuyor, arkadaş olmak istiyordu. Ben de onun bu yakınlaşmasına itiraz etmedim, çünkü burada yalnız kalmak oldukça zordu. Kısa süre içinde aramızda güzel bir dostluk başladı. Bana, Düzce'de yaptığım cinayeti duyduğunu anlattı. Ölen adamın kötü bir insan olduğunu, orada hiç sevilmediğini, ölünce ardından kimsenin acımadığını uzun uzun anlattı. Birbirimize yakın olmak onunda hoşuna gitmiş, yalnızlığını paylaştığı için mutluymuş, belki de benden önce samimi bir arkadaşı olmamıştı.

Günlerim, özgürlükten yoksun bir halde çok sıkılmama rağmen sakin bir halde geçiyor, koğuş radyosundan haber, türkü dinliyorum. Zaman zaman havalandırmaya çıktığımızda Ustamın adını soruyor, belki hala buradadır diye onu arıyordum. Bir gün yine havalandırmaya çıktığımızda yan koğuştan birinin ustamla ilgili bana söyleyecekleri olduğunu ve yanına gitmemi söylediler. O tarafa gittim, oturduk.

---Cemal amcan yirmi gün önce Samsun cezaevine nakledilmiş, kendi isteği ile.

Duyduklarıma üzülmüştüm. Adama dönerek:

---Onun adına çok sevinirken, kendi adıma da üzüldüm. Belki onu burada bulur dertleşiriz diye umutlanmıştım.

Ustam memlekete yakın bir yere gittiğine göre ailesi ona sahip çıkmış olmalı. Belki de sık sık ziyaretlerine giderek onunla görüşüyorlardı. Ustamın ilgilenecek birileri vardı arkasında, ya benim?

Düzenli tıraş olmakta ve temiz giyinmekteyim. Gençtim, yakışıklıydım, oldukça parlak biriydim. Buralarda böyle bakımlı ve temiz olmanın hiç de iyi bir şey olmadığını, yaşadığım bir olay bana çok iyi anlatmıştı. Genellikle geceleri tuvalete yalnız gitmemeye çalışırdım. Düzceli arkadaşım bana bu konuda sıkı sıkı tembih etmişti. Huzursuz olduğum, uyuyamadığım bir gece yalnız başıma koğuşun tuvaletine gittim. Arkamdan birinin yavaşça beni izlediğini fark edip dikkatli olmaya başladım. Adam yanıma yaklaşarak beni çok parlak bulduğunu ve buralarda da kadın olmadığı için uzun zamandır cinsel ilişkide bulunmadığını ima ederek çirkin bir teklifle karşımda durdu, ardından birde tehdit etti. Buraya geleli henüz bir ay kadar bile ancak olmuş, karşımdaki namussuz adam bana neler diyordu? Kafasından tuttuğum gibi bacak arasına öyle bir tekme attım ki, böğürtüsünü diğer koğuşlar bile duymuşlar. Bağırıtıyı duyan arkadaşları koşarak onu elimden aldıkları sırada kocaman yumruğumu suratının ortasına öyle bir vurdum ki, yüzünü, gözünü kan içinde bıraktım. Arkadaşları bana saldırmak istediklerinde haykırarak:

----Allah demem hepinizi doğrarım,

Diye bağırınca hayli korkmuş olmalılar ki çekilip gittiler.

Yatağıma oturduğum zaman bu çirkinliği düşündüm. "Allah'ım hayatta daha neler görecektim. Buralar bana göre değil, nasıl alışacağım bu cehenneme" diyerek uzun zaman kendimi toparlayamadım. Bir taraftan da içimdeki nefreti bir an olsun kustuğum için garip bir huzur duyduğumu fark edince, kendi halime şaşırmıştıım.

Hırpaladığım adam bayağı kötü olunca hastaneye kaldırmışlar. Haber çabucak yayılmış, koğuşta herkes bana farklı gözle bakıyordu. Kimi acımakta, kimi korkmakta, kimide kin duymaktaydı. Derken bir müddet sonra koğuşun kapısı açıldı, gardiyanın biri benim ismimi söyleyerek gelmemi istedi. Bir şeyler olduğunu anlasam da sonuçlarına katlanacaktım, sakın bir halde gardiyanın peşine takıldım. O önde bende arkada diğer gardiyanların arasından geçerek Cezaevi müdürü yazan odaya vardık. Gardiyan kapıyı çaldı ve bekledi. İçeriden ses gelince benimle beraber odaya girdi, ardından içerideki adamın isteğine uyararak dışarı çıktı.

İçeride ayakta bekleyen iri yarı temiz giyimli ve müdür olduğu kapısında yazan adamla baş başa kaldım. Dikkatle bana bakarak:

---Hoş geldin,

Dedi.

---Sağolun

---Neden geldiğini biliyor musun?

---Hayır.

---Koğuşta bir şeyler olmuş.

---Evet.

---Neden adama vurdun, neredeyse ölecekti.

---Nedenini söylemedi mi p.....nk.

--- Doğru konuş, burası neresi? O konuşamadı ki.

---Gebersin it oğlu it.

---Hala nedenini söylemedin?

---Söylenecek şey değil ki, namussuz adamım yapmak istediği.

Müdür korkunç bir hırsla söylediklerimden olayı anlamıştı. Kolay mı cezaevi müdürüydü.

---Bak oğlum, buralar dışarıya benzemez, burada her türlü adam bulunur. Daha mahkemen bile olmadı, akıllı ol kimseye bulaşma.

Bir an tepem attı sesimi yükselterek:

----Müdür Bey! Müdür Bey! Sesimi çıkartmayıp adama karılık mı yapacaktım?

Müdür bir an dondu kaldı. Beklemediği seste ve hiddetle seslenmiştim.

----Seni anladım oğlum, sende kendine bu kadar çeki düzen verme, bırak sakalın bıyığın çıksın, neyine lazım. Genç, parlak, yakışıklısın, bu gibi adamlara kadın erkek fark etmez, dalgın bir anında üzerine çullanırlar. şimdi onun arkadaşları sana diş bileyecekler, istersen koğuşunu değiştireyim.

Biraz düşündüm, amannn..... dedim, ha orası, ha burası ne fark eder.

----şimdilik gerek yok Müdür Bey, önemli bir şey olursa haber veririm, ilginize çok teşekkür ederim.

Uzandım elini öptüm, son sözlerim ve bu hareketim çok hoşuna gitmiş olmalı ki, beni güler yüzle uğurladı.

Koğuşa geldiğim zaman bana ceza verilmediğini anlayan koğuştakiler şaşırılmış, olanı biteni anlamaya çalışıyorlardı. Koğuş ağası bir adamını kaybetmiş olmalı ki bana ters ters bakıyordu. Kalkıp haddini vereyim dedim, ama şimdi zamanı değildi, daha az önce Müdür dikkatli ol demişti. Ölmekten korkan biri değildim. Kalleşliği sevmiyor, pisipisine ölmek istemiyordum. İçimde ki kin ve nefretin beni tutulamaz bir canavara dönüştürdüğünü fark ediyordum. Kötü insanlara karşı, hele düzenbaz ve insanları kullananlara karşı nefretimi kontrol edemeyecek haldeydim.

Kolay değil, daha hayatının baharında dünyayı tanımadan neler yaşamış nasıl kandırılmışım. Yaşadıklarımın sonucu ortada, meyvesi bendim.

Aradan birkaç gün geçmişti ki, bir gardiyan kapıyı açarak içeri girdi ve bana seslenerek ziyaretçimin olduğunu söyledi. Ziyaret günü değildi, benimle görüşmek isteyen kişi önemli biri olmalı diye düşündüm acaba kimdi? Merakla gardiyanın arkasından yürüdüm, ziyaretçilerin geldiği odalardan farklı bir odaya alındım. Burası çok temiz, düzenli ve bir görevlinin odası gibiydi. Buna rağmen içeride kimse yoktu. Gardiyan beklememi söyledi, bekledim. Bir müddet sonra odaya Devlet hastanesinde tanıştığım Doktor Hanım ve Müdür Bey içeri girdiler. Gelenleri gördüğümde çok şaşırılmışım. Bana, seni ziyarete geleceğim demişti ama pek de inanmamış, hatta unutmuşum. Ama Doktor beni unutmamış, verdiği sözü yerine getirmişti. Doktor Hanım sevgi dolu bakışlarla bana baktı:

---Merhaba Hikmet,

---Teşekkür ederim Doktor ablam, hoş geldiniz.

Diyerek ayağa kalktım. Müdür Bey ve gardiyan Doktordan izin alarak dışarı çıktıklarında Doktor Ablamla baş başa kaldık. İki saate yakın süren sohbetimiz bana çok iyi gelmiş, içimi garip bir huzur kaplamıştı. Pek çok öğüt verirken birkaç kitap, dergi getirmiş, okumamı istedi. Ondan ayrılma zamanı geldiğinde duygulanmışım ama eskisi gibi gözlerim nemlenmemişti. İstesem de olmuyor, ağlamayı başaramıyordum.

Hüzün, mutluluk, dostluk ve ilgi görmenin verdiği karmaşık duygularla koğuşuma döndüğüm zaman uzun bir süre bu ziyareti ve gösterilen sevgiyi düşündüm, "bana değer miydi?"

Bir günün öğlen sonuydu, bir gardiyan içeri gelerek adını okuduklarım yarın mahkemeye çıkacak, gerekli hazırlıklarını yapsınlar dediğinde, ismi okunanların arasında ben de vardım. Garip bir hüzün içinde oraya gitmek içimden gelmiyordu. Mine ile karşılaşma ihtimali nedense beni rahatsız etti. Adını andıkça bile geriliyor, bunalıyorum ama neticede gidecektim. Akşamdan yıkanıp birkaç gündür kesmediğim sakalımı kesip saçımı taradım.

Sabahleyin mahkeme bekleyen on beş kadar mahkumla beraber cezaevi arabasına binerek Mahkemenin yapılacağı Adliye binasına gittik. Eski büyük bir binaydı. Hepimizi askerlerin arasında düzgün bir sıra ile binaya girerek büyükçe bir odaya konulduk.

Mahkeme sırası gelen mahkumlar içeri alınıyor, bizler bir odada bekliyoruz. Sonra sıranın bana geldiğini duyunca, askerlerle beraber mahkeme salona doğru ilerlemeye başladım. Bir an karşımda babamı gördüm, garip bir ifade ile bana bakıyordu. Konuşmaya fırsat bulamadan Mahkemenin yapılacağı salona alındım. Salon Düzce'de Mahkeme olduğum salondan daha büyük, oturma yerleri

fazlaydı. Karşımızda yüksek bir yer bulunuyordu. Askerlerin arasında tahta oturağa otururken sıkıntılıydım. Kimler gelecekti acaba diyerek merak içinde etrafa bakındım. İçerisi epeyce kalabalık olunca yavaşça arkama dönüp baktım, Babam arkada oturmuş, boş gözlerle bana bakıyordu. Belki çok kızgın, belki de çok üzüntülüydü, anlayamadım. Zaten onun duygularını oldum olası anlamakta hep zorlanırdım. Dikkat ettim yan tarafımda başörtülü bir şekilde Mine duruyordu. Ne zaman gelmiş, yerini almıştı? Duruşundan tedirgin bir halde olduğunu anlamak kolaydı. Başı önde, hep bir noktaya bakıyor, kimseyle ilgilenmiyor, benim tarafıma bile bir kere bakmıyordu. Bu nedenle bakışlarımız hiç karşılaşmadı. Şu an gözlerindeki bakışları görmeyi ve ne düşündüğünü anlamayı çok isterdim. Benimle ilgilenmediğine göre galiba onun hayatında artık yerim yoktu. Doğrusu fırsatım olsaydı bana yaptığının hesabını ondan sorar canını yakardım ancak bu şartlarda elim kolum bağlı sadece yüreğimdeki nefretle baş başa kalmıştım. Onun için görevini tamamlayan biriydim, hem de en iyisinden. Ona karşı duyduğum kin ve nefretin yanında şu an, ona da hak vermiyor değildim. Kendince kocasının intikamını almış huzura kavuşmuştu. Ama o, genç bir delikanlının hayallerini, umutlarını yerle bir ederek ve geride enkazını bırakarak, beni diri diri toprağa gömmüştü, bundan sonraki hayatında huzur bulabilecek miydi? Yüreğimde derin bir acı bırakan bu soruların cevabını uzun yıllar sonunda bulacaktım.

Ben bunları düşünürken Mübaşirin seslenmesiyle herkes ayağa kalktı, yan taraftaki kapılar açılarak içeriye Hakimler ve Savcı girdi. Hakimler karşıma, Savcı yan tarafa oturdu. Ben ise onların tam karşısında, elleri kelepçeli oturuyordum.

Kimlik bilgileri sorulacaktı, ayağa kalkmam istendi. Hakim Bey sormaya başladı:

- Adın, soyadın?
- Hikmet Çetin.
- Baba adın?
- Hüseyin.
- Nüfus kaydın?
- Tokat, Turhal.
- Yaşın kaç?
- On sekiz

Kimlik sorgusu bitmişti.

Önce savcı söz alarak olayı anlattı ardından, benim suçlu olduğumu ve tahammüden adam öldürmekle cezalandırılmam gerektiğini söyledi. "Aklımdan, bu tahammüden de ne demek ki" diye söylendim durdum. Sonra Hakim bana dönerek:

- Olayı birde sen anlat bakalım.

Ben söz alarak olayı hiç eksik veya fazlalık katmadan olduğu gibi anlattım. Sadece Mine'nin ölen adamla ilgili söylediklerini anlatmadım. Neden bilmiyorum bilinsin istemedim. Anlatırsam, Mine'de işin içine girer, belki oda tutuklanırdı, o zaman ya oğlu ne olacaktı? Aman dedim orası da kalsın, o beni çok kötü kullanmıştı ama ben aynısını yapamadım, o kısımları sakladım.

Hakim bana dönerek:

- Orada ne işin vardı?